

МОЛОДОГО КОМУНАРА

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 21 листопада 1987 року

№ 139 (3958).

Ціна 2 коп.

БУЛА така думка: написати цей матеріал неперечкою жанру. Скажімо, не переполювати переробку подій у хронологічній послідовності, не моралізувати, а «звестися» героїв в одні обставини, дати їм висловитися. Простіше кажучи, підготувати міні-п'єсу в кількох діях. Формальний привід для цього був: драматична ситуація, що сталася на будівельному майбутньому... драмтеатру.

Та потім здогадалися сумніви: чи ж зрозуміють авторські вільності безпосередні учасники цієї неприкрашеної історії? Певно, що ні, їм не до водів'яних поворотів. Усім хочеться одного — ясності. Отож, коротко про суть справи.

Рік тому з'явився на вулицях обласного центру, а

РОЗДУМИ НАД ФАКТОМ

власників комсомольських путівок і гарантійних листів вже не працює у тресті. А ті, хто залишився — Олександр Фоменко, Василь Плисюк, Олександр Волнов, — завітали якимось до редакції. Ні, вони не наїмали на газету за видрукуване оголошення, хоч, певно, мали для цього підстави (для ясності скажемо: при підготовці повідомлення ми керувалися офіційним листом, не доданим до нього підстав не було). Хлопці прийшли з образою. Переповіли історію, попросили розібратися: хто ж винуватець відвертого обману?

І справді: хто? Микола Цигульський, перший секретар міськомкому комсомолу, від прямої відповіді ухилився:

— Дійсно, міськомком комсомолу вручав путівки на ударну будову. Щодо кімнат, то може підтвердити:

діл кадрів згоден оформити на роботу кого завгодно, навіть людину без професії і, як ми кажемо, без певних знань! Бо тепліться подія: раптом «прижиється». А якщо ні — хоч де-другий попрацює...

Ми сиділи у будівельному вагончику, слухали запального бригадира. Сашку Фоменку, Василю Плисюку та Сашку Волкову було трохи не по собі. Картали вони себе за довірливість, можливо, незручно було від однієї думки, що хтось звинуватить у епізодах підходу до життя. А така думка в бригадіра проходила:

— А чим вони, власне, кращі від інших, тих, хто чекає квартиру по вісімдесят років? Кімнату, до речі, теж...

Справді, нічим. От тільки навіщо було керівникам, людям відповідальним за зведення театру йти на відверту фальсифікацію? До того ж, обирати для цього відповідне прикриття — статус ударної комсомольської будови...

Наш стрімкий час не терпить лицемірства. У всіх його проявах, на різних рівнях. Тільки відвертість, правда, хай навіть невідомі, здатні зрушити з місця найсильнішу справу, вирішити будь-які проблеми. Шкода, що цю просту істину не врахували горе-обіцяльники, котрі без зайвих пагань підписали гарантійні листи.

Парадоксально, але факт: у розмовах з керівниками довелося почути приблизно таку думку: «Комусь же треба будувати, не про себе думати...». «Не про себе» — значить, про людей. Вибачте, але повірити в це важко. І ось чому. Ми надто довго прикидалися пишномовними гаслами на зразок: «Все — для людей!» і не завжди вірили в їх суть. Та й чи можна думати про всіх, забуваючи про людей конкретних, тих, хто живе, працює з нами поруч!

Навіть формально молоді будівельники з «Кіровоградбуду» тепер позбавлені всіляких обіцянок. Річ у тім, що зводять вони вже не театр, а готель по вулиці Єгорова. Таке завдання отримало будівельне управління. Зловити підсміються: житло дають тільки «театральцям», а втім, мова йде, працює, куди пошлють. Вони й не підмовляються, не згадують вже й про обіцянку «професійне зростання». Змирлялися з тим, що мають — дружини кваліфікаційним розкладам і відповідно не палють шедрими заробітками.

— Чи не збираємося розрахуватися? — трохи подумали. — Ні, працювати не хочемо. Не звикли якось «літати»...

Отже, авантюра вдалася? Хай не всі молоді будівельники, а лише третина з них залишається в тресті. Та чи такими методами повинні «закріплюватися» кадри?

М. ЧЕРНЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

ВІД РЕДАКЦІЇ. У цій історії правду ставити рано. Хоча б тому, що колишні керівники тресту доведеться знову звертатися за допомогою до комсомольців, шукати, як мовлять, ударників. Чи ж знають?

І ще: С. І. Жадакову, міськомкому ЛКСМУ слід знайти гідний вихід з неприязливого становища. Знайти, керуючись одним-єдиним принципом: справедливість має восторжествувати!

Олександрійський механічний завод міцно утримує першість у соціалістичній виробничій колентиві міста. Напередодні 70-річчя Великого Жовтня підприємству було вручено Почесну грамоту ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС та ЦК ВЛКСМ.

На знімку: одна з кращих комсомольсько-молодіжних бригад заводу, очолювана Віктором ПУШКАРЕМ.

Фото В. ГРИБА, М. ПАЛЬЧИНА.

ОБРАЗА

дещо міцніше і на сторінках «Молодого комунара» зазначили оголошення приблизно такого змісту: «Запрошуємо на ударну комсомольську будову — спорудження музично-драматичного театру! Гарантуємо: велику роботу, хороші заробітки, професійне зростання і... кімнату в сімейному гуртожитку протягом двох років...». Не знаємо, як щодо заробітків, інших обіцянок, але перспектива мати з часом житло, хай тимчасове, приваблює багатьох. Тридцять чотирьох молоді робітники із комсомольськими путівками прийшли в трест «Кіровоградбуду».

Зустріли їх мало не з обіймами, відразу направили в будівельне управління № 3. А щоб не гримзили комсомольські сумніви, вручили гарантійні листи, підписані колишнім керівником трестом В. Д. Маракуном та начальником БУ А. Д. Пелеховим. За офіційною схвальною цією документацією все ж можна було розраховувати підтвердження: не хвилюйтеся, кімната буде, точно в зазначений термін.

Не важко здогадатися, що переважна більшість з числа поповнення були люди сімейні. Саме перспектива житла стала для них основним аргументом при вступі на роботу. Отож працювали молоді будівельники, старалися зарекомендувати себе якнайкраще, але не забували й міканти: коли отримували ордер на кімнату. Їх втішало: зачекати, не все, мовляв, підразу. Втішали аж до того часу, поки не розпочався в тресті реорганізація. Водило до тієї ж виробничий підрозділ спеціалізованим управлінням «Цивільбуду» тресту «Кіровоградбуду». Очолював колектив новий керівник — С. І. Жадаков. Саме він і вирішив враз дозволити обіцянку свого попередника В. Д. Маракуна: ліжкових кімнат, гарантійні листи — то «філіяльні грамоти». Позитива керівного трестом була вкладає колектив на одній з виробничих парад.

Не будемо переполювати про ірраціоналізм, що виринуло на будівельному майданчику театру. Скажемо лише, що переважна більшість

була з його попередника усна домовленість про це керівництвом тресту. Втім, обіцяли ми не кімнати, а... гарантійні листи. А це — не одне й те ж...

Анатолій Дмитрович Пелехов, начальник будівельного управління, був підвертливим, він не став ховатися за бюрократичні терміни: — Вбачаю пряму свою винуватість у тому, що гарантійні листи, під якими стоїть і мій підпис, не мають ніякої юридичної сили, — зізнався він. — На нас натиснули «зверху», пообіцяли: домовимося з міністерством про цільове направлення коштів на спорудження сімейного гуртожитку. На жаль, не допомогли. А потім новий керівний трестом С. І. Жадаков позбавив молодих будівельників останньої надії, не визнавши листи. Чи правильно вчинив? Гадаю, що ні: керівник повинен нести відповідальність за дії, слова та обіцянки не лише свої, а й попередників. Жалкую, що мимоволі став учасником цієї авантюри...

Отже, «авантюри». Можливо, й запалу вибухнула ця справа в Анастолію Дмитровича, але воно, здається, до цього точно характеризує ситуацію. Як підтвердження цього наведу монологу бригадира будівельників БУ-3, котрий, на жаль, не захотів назватися:

— Шукате випулати? — перепитав він. — Певіщо? Конфлікт, скажу підверто, був майже запрограмованим. Ми, кадрові будівельники, тільки поемізувалися, коли прочитали оголошення Знали: шість кімнат новачкам не дасть.

Розрахунок тут був простий: поминаймо, пообіцяємо, а далі видно буде. Якоюсь та відкараємося. Таке вже траплялося. І я розумію керівників: ніхто не йде на будівництво, професія втрачає престиж. Ба, під-

СИТУАЦІЯ, яка склалася внаслідок виробничих неполадок в одному з кращих КМК ВО «Дружмаш», викликає стурбованість молодих трудівників колективу. Половину робочого часу працівники тут просто... прогулюють. Вимушено. От вони й б'ють тривогу, сподіваючись, що, може, хоч тепер зрозуміють їхню скрутне становище адміністрація підприємства.

Під кінець зміни в останні дні жовтня зібралися ми бригадою, щоб обговорити свої виробничі питання. Та нічого в нас не вийшло: похмурі, навіть сердиті сиділи робітники. Говорити не бажав ніхто: надто вже багато було сказано до цього Різного. На різних рівнях. У той же час знали: зобов'язання, взяті напередодні, з багатьох показників не виконаємо.

Так і розійшлися. Наш групкомсорг Василь Мальновський підійшов до вер-

Якби ще не жевріла віра в краще, напевне, більшість робітників не витримала б поневірянь і розраховувалися. Та єднає нас не лише віра, а й минуле. Підприємство має підшефні школи №№ 18 і 19. Наша бригада шефствує, як нам зразу сказали, над «важким» класом. Не буду вдаватися до описування всієї нашої дружби, але десятки вечорів, естафет, спортивних змагань нас переконали: «важких» дітей немає. Зараз наші восьми-класники — часті гості в бригаді.

Можна багато називати корисних справ, які є на рахунок нашого КМК. Можна назвати й не менше непопулярні, які виникають у нас з дирекцією. Та скажу про інше: взялися самі для себе зробити кімнату відповідно. Купимо туди меблі, повісимо на вікна штори, облицюємо гарно. Думаю, до Нового року закінчимо. Тим більше, що гроші, які ми отримуємо за економію різьблених інструментів, не ділимо між собою, а витрачаємо на спільні потреби.

Немає нічого дивного в тому, що я спочатку розповідаю про труднощі, а тепер — про кімнату відпочинку. Думаю, вона оновить не тільки наш цех, а й виробниче життя і ми віримо, що в ній незабаром з'явиться обговорювати на виробничі біди, а наші успіхи.

За нами справа не стане. От хоча б подивитися на працю групкомсорга, Василя Мальновського. Тихий, смирний з вигляду хлопчик стає неспівзвучним за роботою Верстака з його рухками — як пуг в доброго хлібороба. Його портрет — на районній Дошці пошани.

Таня Костіна — депутат міської Ради народних депутатів Олександр Бурма, Раїса Мельникова, Сергій Гаваза це поспішають після зміни додому. Залишаються в цеху, допомагають новачкам. Самі кажуть, що праця для них — головне. Свої слова підкріплюють справами.

Шкода, що в нашого керівництва виходить часом: спів багато а спів.

О. МЕЛИХОВ,
керівник МКМ бригади механічної обробки шин і базових ретелей на ретейки кіровоградського ВО «Дружмаш».

ГОСТРИЙ СИГНАЛ СЛОВА, СЛОВА... А ДІЛО?

стата, сумно, наче вибачаючись, подивився на нього. Так і пішов. Ні, не дододати, а «виглядати» заготовку. Іх як не було, так і не підвезли в той день.

Нас хвалять. Маємо багато грамот, вимпелів, кубків. Кажуть, добре працюємо. Звичайно, добре! Коли за п'ятнадцять днів даємо місячний план. От якби це й на початку місяця нас забезпечували деталями, повірте, люди б з п'ятирічною за два роки впоралися. Це, звичайно, не значить, що просто наробили б базових кареток на всі п'ять років. Просто по трудовіддачі можемо виконувати і перевиконувати план, аби було що робити. Ми ж меншою кількістю працюючих виконуємо й тепер більше виробничих операцій, ніж передбачено.

Скажу, що в основному в бригаді — фрезерувальники. Майже всі вони володіють двома-трьома спеціальними професіями: шліфувальника, свердлувальника, слюсаря. Четверо комсомольців можуть працювати наладчиками.

Ми часто задумуємося: чому так погано в нас, на

не. За нього заплавила державна золотий карбованець. Та ті верстати не зупиняються тризмінно можуть працювати! А вони — простоюють. Аж соромно за своє безсилля. Нема гіршого, ніж без вини бути винним. Пишу це не для красивого слівця, а тому, що про наші біди знає керівництво заводу. Та, мабуть, знати і «співчувати» замало.

До нас останнім часом якесь дивне ставлення виявляє дирекція. Мовляв, передовики, план більш-менш виконуете вчасно, що ще треба? Треба нам небагато. Аж смішно, що про це нині доводиться говорити: дай-те нам роботу завантажите нас!

Деталі, які ми обробляємо, постачає нам пиварний цех. Не працюють вони, не працюють, а потім як нароблять їх! Ми ледве астигаємо всі обробити, тим більше, коли все це в поспіху. Перші тижні місяця «гуляємо», а останні два, як заводні механізми. Працювала в нашій бригаді і комісія заводського народного контролю Результат? Нічого. Нам навіть не сподобалося назвати причину: чому ми опинилися в такому скрутному становищі.

НАПЕРЕДОДНІ Жовтневих свят кожен член нашої комсомольсько-молодіжної бригади одержав премію. За перевиконання соціалістичних зобов'язань. Сам факт, звичайно, приємний. Та коли глянути глибше, проаналізувати всю нашу працю, скажу і, думаю, не помилюся, висловивши від імені сімнадцяти членів колективу: задоволені не всім.

КОМУ

Наша бригада, кажуть, одна з кращих на домобудівному комбінаті. Аби справлятися з планом, лишаємося після роботи працювати, бувало, виходили й у вихідні. Саме цими своїми вчинками, я б сказав — авральними, і надолужуємо те, що втратило в минулому, та й тепер губить, наше керівництво, постачальники. Як приклад, наведу одну лише цифру — в третьому кварталі через нестачу цементу простояли 16 (!) днів. Цемент ми отримуємо з Кам'янець - Подільського. Надходить він у кінці декади. План виконаємо швидше. А далі? Чекаємо, поки підвезуть...

Було прийнято рішення про додаткове виділення цієї сировини з фондів тресту «Кіровоградбуд», якому підпорядкований ДБК. Та результату не бачимо. От і виходить, що ми самі винуваті в «прогулах». Якби працювали: лише план, то й претензій ніяких не було б. Даний

«спокій» нам, молодим, не подобається. Або візьмемо інші труднощі. Вручну виконуємо майже половину робіт. Части виходить з ладу старе обладнання, яке застаріло не тільки морально, а й технічно. Наші слюсарі В. Є. Макаров, М. Малина просто чудеса творять: відремонтували те, що, здавалося, ніхто не в змозі повернути до роботи: конвеєр, підйомні колії.

Часто псується металоформи, а половина з них взагалі без колес. Щоб їх

ПОТРІБНА

відремонтувати, потрібні підшипники. Та й стаціонарного місця немає для ремонту.

Ще товариші по роботі жартують, коли мова заходить про зарплатну камеру № 4: давайте самі будемо хукати, тоді й плити пропаряться. Смішно? Звичайно, якщо до того ж врахувати, що названа камера чмхнула останній раз понад рік тому. Так і стоїть.

Слово «перебудова» зараз чути скрізь. Вже видно й перші результати. У нашому колективі вони відчутні пожавленням роботи. Наша перебудова почалася з усвідомлення свого місця в робітничому житті. Взятися за дисципліну. Ніяких спізнень, самовільних відлучень, перекурів! Ми розуміємо, що у великому гурті трудівників кожен з нас є маленьким ко-

БУДІВНИЦТВО: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ

ліщатком. Зведош їх злагоджено — будь й злагоджений виробничий механізм. Тепер вже знаємо свої можливості, свої сили. Про це свідчить хоча б те, що план минулого кварталу виконали на 108,4 процента.

От з якістю в нас є ще невирішені проблеми. Як не стараємося, та на застарілому обладнанні кращого зробити не вдається. Багато до нас претензій мають монтажники, та ми не в си-

КВАРТИРА

лі нічого змінити. Виробничі форми в такому стані, що про точне дотримання геометричних розмірів залишається тільки мріяти.

Часто доводиться чути, що важко в Кіровограді з житлом, що в усьому винні будівельники. Мені, моїм колегам образливо за такі слова, які, скажу відверто, частково й справедливі. Справедливі, бо з житлом дійсно важко. Справедливі й у іншому змісті: ми, будівельники, працюємо не з повною віддачею. У нас на ДБК є й такі бригади, які не шукають нових форм (або не бажають шукати) роботи.

Уявім, що нам (хоча б частково) замінили старе на нове устаткування, відремонтували зіпсоване. Які

перспективи тоді б відкрилися перед нами! Зросте за таких умов продуктивність праці. З планом справитися можна значно швидше й ще понад план давати десяти процентів на п'ятдесят виробів.

На жаль, те, що має бути реальною, залишається мрією. Тому й пишу про прагнення в майбутньому часі, надіючись, що вони колись вітіляться в життя.

Не можна сказати, що про нас не дбає керівництво. Начальник цеху формувальників, до ми трудилися, Віктор Володимирович Липко, завжди йде нам назустріч: старається, щоб вчасно надходили матеріали, слідує за ремонтом. Просто «розривається» чоловік, роблячи те, що повинно бути само собою. За те в тресті «Кіровоградбуд» панує якийсь дивний спокій щодо ДБК, яке недовго йому підпорядковували.

Невже там не розуміють, що, потурбувавшись про умови праці будівельників, у той же час потурбуються і про своїх працівників, які більше десяти років теж чекають своєї черги на квартиру?

Є. КИРИЧЕНКО,
керівник КМК бригади
формувальників Кіро-
воградського ДБК.

ЗУСТРІЧАЮТЬ ОПЛЕСКАМИ

Ну й раділа малеча! Плєскала долоньками, сміялася від душі. Ще б пак! Кожному, навіть дорослим, цікаво дивитися, як на арену виходять дресировані коні, зебри, верблюда. І все це привезли з собою гості з чехословацького цирку «Прага».

Ось з'являються на манежі незвичайної породи свині, афганські кози. Їх

навчив розуміти не тільки свої рухи, але й слова артиста Патрика.

Коли ж з'являються леви, зал пригикає. Та ці звірі не страшні. Ними вправно «командує» Боб Навратил. А виступ вітряної гімнастики Марин Поповатилі перехоплював подихи глядачів своєю складністю, віртуозністю. Наш кор.

Наш кор.

ОБРЯД МОЛОДИЙ І ВІЧНИЙ

Це весілля у Голованівську було незвичайне тим, що стало в районі першою спробою відзначити таку подію без алкоголю. Зрозуміло, що досвід в цій справі працівники будинку культури та загсу мали обмаль. Та було бажання, щоб гості й запрошені побачили перевагу нового обряду.

Після реєстрації Олександр і Тетяна Королі разом із друзями прийшли до районного будинку культури. На порозі їх зустріли хлібом-сіллю, чистою джерельною водою батьки. Вони привітали молодят із знаменною подією й запросили до залу.

Весільні розпорядники Є. Коваленко й Т. Іванова, щойно гості поздоровили Тетяну й Олександрів-

ра, запросили всіх до весільного столу. Пригощали тут газованою водою, лимонадом, соками. Лунали святкові твітанія та традиційне «Гірко». Душе смакували всім стравам, приготованим руками місцевих харчовиків. Вокально-інструментальний ансамбль під керівництвом В. Сидоркова загрававсь...

До пізнього вечора у будинку культури не встигла музика. Веселились наречені, гості, батьки. І кожен, хто побував тут, скаже: це весілля справді стало святом молодят.

Н. ЧУШКІНА,
громадський кореспондент
«Молодого комунар».
с.мт Голованівськ.

ФОТОРЕПОРТАЖ

«ВЕСЕЛІ ХЛОП'ЯТА»

ТАКИЙ КОНКУРС, ПРИСВЯЧЕНИЙ
МІЖНАРОДНОМУ ДНЮ СТУДЕНТА
ПРОЙШОВ У АКТОВОМУ ЗАЛІ КІСМУ

Три вузи міста — КІСМ, педагогічний інститут імені О. С. Пушкіна, КВЛУЦА — зустрілися, щоб визначити найкмітливішу і найвеселішу команду.

Учасники конкурсу повинні були знати і вміти все. Судити самі — літературний конкурс, конкурс молодих виконавців (найбільше всім сподобався виступ ансамблю «Дівчата» КВЛУЦА — фото

зліва внизу), конкурс шукачів, конкурс молодого батька (до речі, найкраще сповня «немовля» курсант училища, а коліскову найкмітливіше виконав студент КІСМУ), танцювальний конкурс.

Був і конкурс напівтанів. Щоправда, всі чекали від своїх ватажків набагато більшого.

А якщо говорити про домашнє завдання, де потрібно було розповісти про шкоду пияцтва та паління, то всіх перевернула команда КІСМУ. Зал бурхливо луснав зі сміху. Могли б кісмівці набрати всі 6 очок, коли б свою програму вгляди у 5

хвилин. А так, журі повинно було знімати очки за «перестрочку».

Найбільше балів набрали, а отже визнані найвеселішими хлоп'ятами (і дівчатами, звичайно), студенти педагогічного інституту (фото напівтанів І. УСАТЮКА бачите зліва в центрі).

Чим могли, допомагали «своїм» і болілими: оплесками, закликами і навіть виступами (на фото вгорі — співає Ю. КРИВОРОГ з КІСМУ).

Фото В. ГРИБА.
м. Кіровоград.

КОЛИ ВЕРСТАВСЯ НОМЕР. До редакції завітала група учасників конкурсу з педагогічного інституту з деякими зауваженнями і пропозиціями щодо організації цього й наступних «КВНів». Відкритий лист команди читайте в найближчих номерах «М...».

Сьогодні вони вже трьохласники, найстарші з молодших класів. Пройде не так багато часу і їхня Ганна Василівна ВОЛЧЕНКО візьме собі першачків, маленьких, трохи смішних, неспівликих і нерішучих, які прийдуть у Кіровоградську середню школу № 6. А вони стануть 4-«А», і буде в них не одна вчителька, а багато-багато. О тільки б всі вони розповідали так цікаво і захоплююче, як їхня перша вчителька...

Фото В. ШТЕЙНБЕРГА.

Не шукати легкого життя

У випуску 68 «Бібліотеки юнацтва» (К.: Молодь, 1987) у серії «Успадковані імена» побачила світ біографічна повість В. Є. Александрова «Михайло Фрунзе». В ній йдеться про славетний життєвий шлях видатного діяча Комуністичної партії і Радянської держави, полководця громадянської війни й організатора Червоної Армії М. В. Фрунзе.

«Хто він?» — запитує автор і відповідає: «...Михайло Васильович Фрунзе — син селянина із Закарпаття Тираспольського повіту Херсонської губернії Василя Михайловича Фрунзе, що походив з молдавани, ірпанивця Долгорукого...». Створивши за сторінкою, — по-справі, неважко, на основі численних документів, листів, спогадів розкрити писемним образом народного героя. Від дня народження 2 лютого 1885 року в м. Пішпек (нині м. Фрунзе, столиця Киргизької РСР) і до передчасної смерті (31 жовтня 1925 року М. В.

Фрунзе помер від паралічу серця) досліджується його життєвий шлях.

Михайло Фрунзе вступив до лав РСДРП в 1904 році, приєднавшись до більшовицького крила партії. До останніх хвилин життя він боровся за соціалістичну революцію, пережив кілька арештів, каторгу, дві засудження до страти (вирок був замінений чотирма і шістьма роками каторги...). Потім — втеча з Ойокської волосної тюрми, нелегальна партійна робота.

Про все це йдеться в розділах «Агітатор із Виборської», «Рубікон більшовицький», «Трифончик», «Вибух», «Заграва над Талкою», «Тринадцять місяців під мечем Дамокла», «Довгі роки каторги» та інших.

«Я не шукаю легкого життя», — писав Михайло Фрунзе своєму братові Костянтині. — Я не хочу сказати собі на схилі років: «Ось і прожито моє життя, а для

чого? Що покращало у світі в результаті мого життя? Нічого! Чи майже нічого!...

...Ні, глибоко пізнати закони, що керують ходом історії, зануритися з головою в дійсність, злитися з найбільш передовим класом сучасного суспільства — робітничим, жити його життями й сподіваннями, його боротьбою і докорінно змінити все — така мета мого життя».

Фрунзе зустрічався з В. І. Леніним. Думки мужнього воєначальника у найскладніші періоди боротьби з контрреволюцією завжди летіли в Москву, до Леніна... Якраз за пропозицією Леніна Фрунзе було призначено «комфронтом» проти Врангеля». В розділі «Кінець «чорного барона»» наводиться текст телеграми на ім'я Леніна: «Сьогодні нашою кіннотою захоплено Керч. Південний фронт ліквідовано. Джанкой. 16 листопада 1920 року. Фрунзе».

З хвилюванням перегортаю останню сторінку біографічної повісті. Заключні рядки відгукуються болем в серці: «День 31 жовтня 1925

року сколихнув горем всю країну, партію, Червону Армію. Помер Фрунзе!».

За Мавзолем В. І. Леніна, праворуч, стоїть сирій постамент з бюстом видатного радянського партійного і військового діяча М. В. Фрунзе. Через шістьнадцять років після його передчасної кончини, у грудні 1941-го, сюди прийшов, перш ніж вирушити на Південно-Західний фронт, лейтенант у реглані льотчика. Обличчя юне, чисте, а голубі очі — суворі. Довго дивився на постамент. Це був син Михайла Васильовича Тимур, який став Героєм Радянського Союзу, гідно продовживши справу батька.

Книга ілюстрована. Тут є портрет М. В. Фрунзе 1920 року, фото батька, матері, брата і сестер героя, будинок в м. Пішпек, де народився М. В. Фрунзе, фотокопії телеграм М. В. Фрунзе В. І. Леніну про ліквідацію Південного фронту та інші фотодокументи. Додано також відповідні матеріали.

Г. ПОЗДНЯК.

м. Світловодськ.

НА ТВОЮ КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

для бесіди, виявилось, що не всі жителі цієї чудової «комуналки» йдуть назустріч один одному. Виховані своїм мистецтвом, вони імітують кілька кроків уперед, роблять галантний реверанс, потім, блиснувши блискучими манерами, лишаются «при своїх» — думках, позиціях, принципах. Так, наприклад, в. о. головного режисера О. С. Натяжний міркував: «...Я розумію, що дитячий репертуар нашого театру треба розширювати і згоден з тим, що виставу «Хлопчиш-Кибальчиш» зробити необхідно, якщо вже пообіця-

теж «головний» по відношенню до заданого спектаклю, та й він на якомусь етапі охолонув до свого задуму».

Повернемося до покинутого «Хлопчиша-Кибальчиша». З'ясувавши, що це ненароджене ще дитя було вже вписане в міністерську метрику. Тобто з позалпальною роботою перетворилась у планову. І ті, хто був зацікавлений у постановці, і ті, хто не дуже, з обуренням сприйняли цю новину, докоряючи один одному в несумлінності, перебільшенні службових повноважень, і трохи не пересварив-

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

ВІВІТНІЯ цього року наша газета повідомляла про позаплаткову роботу молодих акторів Кіровоградського музично-драматичного театру імені Кропивницького над спектаклем «Хлопчиш-Кибальчиш» за романом А. Гайдара «Військова таємниця». «Зробити цю виставу в надзвичайно короткий строк» — так визначалися тоді задуми кропивничан. Минуло півроку, а про виставу ні слуху ні духу...

Театр можна зрівняти з великою комунальною квартирою, де мешкають естетично розвинені, духовно неординарні люди, котрим, однак і ніщо людське не чуже. Нині, у період гласності, служителя Мельпомени, сміливіше, ніж раніше, засуджуючи те, що завважало спільній творчості, дозволяють у власному домі і більш гострі «шпильки» в коридорі... І гарячі дискусії «на кухні».

Ці березня почала вимальовуватись сценографія гайдарівської казки, були готові майже всі декорації, зроблені, до речі, із законотворчих матеріалів.

Тут на сцену (у переносному розумінні) вийшов виконуючий обов'язки головного режисера О. С. Натяжний. Загалом ненав'язливо, тактовно він спробував внести свої корективи і доповнення в роботу молодих. Вони пішли на кон-

Чи не заіржавіла шабля Хлопчиша?

І голова тут — не просто вислухати, а почути один одного, беручи собі за принцип: чим талановитіша людина, тим більше вона прагне трудитись. Мова про колективізм у театрі, про те, щоб навіть на зіткненні суперечностей (в естетичних поглядах і позиціях окремих членів) народжувалися спільні корисні справи. Та у кропивничан буває і навпаки.

Повернемося у минуле. Відомо, група ентузіастів на чолі із заслуженим артистом УРСР А. О. Косяченко взялася зробити виставу для дітей за короткі строк і в позаробочий час. Песю вибрали спільно з керівником головного режисера з літературної групи В. Ф. Кобзарем, помічником головного режисера О. С. Натяжним.

Співтанцював присвячувався Жозефу Жозе. Після чотирьох репетицій наприкін-

такт, і А. О. Косяченко як актор і як режисер-постановник, відстоюючи своє бачення, все ж прислухався до порад «маестро». Збоку це здалось неформальним наставництвом і згодом мало переплавилось у співробітництво на основі взаєморозуміння, якби не...

Якби не напружений, щільний графік репетицій планових вистав та прем'єр. Якби не впливаюча з нього звантаженість акторів і режисерів. Якби не кінець сезону в травні. Якби не змінився склад театру. Якби не гастролю по області, коли трупа була роз'єднана, щоб виступати в кількох районах одночасно...

Можна скільки завгодно повторювати «якби не...», та цим не повернути маховика, що розсовав куліси, за який — нове творіння кропивничан.

Коли я прийшов у театр

ли. Але її естетику і сценічний малюнок я бачу інакше. Адже інсценізація, яку бере за основу Анатолій Косяченко, зроблена Є. Шерстобитовим ще в 60-ті роки і багато що там уже застаріло. А за допомогою до мене ніхто не звертався, тим паче, що роботу над спектаклем молоді покинули. Мабуть, її ентузіазм уже вщух, адже репетирувати треба в «озабочений час». Та й у мене його майже не лишається...

Згадаймо першу поміч О. С. Натяжного. Що то було — красивий жест?

Ніхто не заперечує: театру треба вчитися думати по-новому, а це справа складна, та й не кожному під силу. І то тут має задавати лідер театру, головний режисер. Він повинен бути мислителем-практиком, головним педагогом і вміти довести справу до кінця. А. О. Косяченко —

лися. Згодом дізналися, що ця ведмежа послугу зробив колишній директор театру В. І. Чайкаєв.

Тепер підготовка вистави стала, як кажуть у протоколах, «спеціальним питанням». Щоб виправити становище, партійна та профспілкова організації театру ставили питання про прискорення і завершення роботи на своїх зборах. З третьої спроби маховик почав рухатися. А. О. Косяченко пояснив:

— Замість вибухів із складу трупи акторів взяти участь у виставі дали згоду нові; дирекція вирішує питання про репетиційні дні та іншу допомогу. Гадаємо закінчити справу в листопаді.

Більша частина листопада вже позаду...

Р. ЛЮБАРСЬКИЙ,

м. Кіровоград.

Володимир КОБЗАР

(ПОДОРОЖНЯ ПОВІСТЬ)

Пам'яті батька

(Продовження. Поч. у №№ за 14, 17 та 19 листопада ц. р.)

Я крадькома зміряв її оком: сухорлява, змарніла, негарна — вона, зізнаюсь, не вбила до себе навіть молодістю. Така не затримає коло себе чоловіка, Але піти від своїх дітей?!

— Поїду звідси, — сказала молодича.

— Чого?

— Клімат тутешній не підходить.. Сушить мене тут весь час, сушить.

Напевне її сушив не клімат, а нелад у сім'ї; я цілком її розумів і тому не став ні в чому переконувати — надто глибоко сиділа в ній образа на чоловіка, а відтак і на весь білий світ.

За Тарасівкою ми ніяк не могли знайти годячого місця для ночівлі. Потрібен був затишок і, в першу чергу, — вода, до якої ми постійно були прив'язані. Натомість попереду стелився степ — темний, загадковий, пустельний. Праворуч за шелегом ховався Інгул — той самий, що протікав у Кіровограді, але водночас не такий, не засмічений, а більше схожий на скромну малу річку.

Діти все частіше питали про привал, і я все частіше занепокоєно вглядався у дорогу. Хтозна, де б ми розташувалися, якби не випадковий чоловік, який повертався в село.

— Найкраще стати о-он там. Бачите, скала над Інгулом! Під нею є джерело, а коло джерела — баночка, нею можна начерпати води.

Щоб скоротити відстань до «скали», до якої було кілометрів півтора, я мусив звертати з дороги і йти стернищем, а далі — ріллею та бур'янами. Бідолашний Андрійко мовчки плентався слідом, весь час відставав, і я мусив раз-у-раз зупинятися. Обидва молоді чумачи косували на мене: чи не почну я, бува, гримати на них; а я, знаючи за собою цю ганебну звичку, намагався підбадьорити їх словами про близький привал. Укотре оглянувшись, я побачив таке: Роман, менший від Андрія на півголови, намагався перенести босого брата через колодки, тужачись з усіх сил. Рюкзак полетів додолу, я побіг до них і переніс обох на собі...

Вони поснули одразу ж, навіть Роман, який звик довго товктися в постелі. Я ж лежав з зупинченими очима, у мені гуділи враження цілого дня, згадувалися уривки розмов, голоси, скрипи. А степ довкола загадково мовчав, немов зачався, і бентежив несхожістю на міську тишу.

Посеред ночі прокинувся Андрійко — його раптом занудило. Ми разом вглянули надвір подихати свіжим повітрям.

— Ух тил! — захоплено прошепотів Андрійко, побачивши безхмарне, ясно засіяне зорями небо — таке, яке можна побачити тільки влітку, за містом, і знову міцно заснув, ледь забравшись у спальний мішок. А я занепокоївся: ця халепа з Андрійковим життям — випадковість, наслідок надмірного апетиту чи (крій боже!) — отруєння? У такому разі наша подорож знову, вкотре, опинилася під загрозою. Пригорнувши дітей до себе, я сьак-так продрімав ніч, і вже коли почало братися на світ, заснув міцніше.

3.

Який не був сон тривожний і короточасний, але він приніс певну розраду. І коли вранці Андрійко сказав, що його більше не нудило, — у мене відлягло від серця.

Перша ж ніч розвіяла ще одне побоювання: чи не буде холодно вночі, надто вдосвіта. На щастя, легкий вранішній дріж я відчув лише першої ночі і, мабуть, тільки тому, що ми отаборилися біля річки, на самому белебні.

Після сніданку ми вертали свою путь уздовж Інгулу. Мою увагу привернули купи садків і напівзруйнований, великий сарай — колись тут було село. За густою травою стрінулися і перелітали ближче до ріки, подаль від нас, куріпки. Діти пленталися позаду і не астигли як слід розгледіти цих птахів. Та і я, власне, не астиг як слід цього зробити — настільки несподівано з'явилися вони перед очима і так само швидко шезли за кущами. Що добре запам'яталося — так це незвичне зауваження польоту: ледь чутний, м'який шурхіт, якого десь-інде, поза степом, я б ніколи не розчу.

Оглянувшись на покинуту селищу, я вкотре відзначив для себе: наші предки були мудримися людьми, вони завжди селилися в гарних місцях. Тепер, можливо, люди з цього покинутого хутора живуть у великому впорядкованому селі з клубом, з електрикою, з асфальтом на центральній вулиці; живуть, мабуть, у достатку, — в нових будинках, які чомусь полюбляють будувати на один кшталт і шикувати в один ряд, як солдатів на параді, — одне слово, живуть краще, але перед їхніми очима, вочевидь, уже нема тої краси, того простору, який тішив їхнє око в самому дитинстві отут, на цих інгульських схилах.

(Далі буде).

Диск-Зал

Група Миклоша Варги з Угорщини тричі гастролювала в СРСР, в тому числі й на Україні, виступала на XII Всесвітньому фестивалі молоді і студентів у Москві.

На знімку (зліва направо): Ондраш АЧ та Атіла ФЕГЕР.

Фото В. ГРИБА.

17 ЖОВТНЯ цього року «Молодий комунар» вмістив у музичній сторінці «Диск-Зал» статтю «Води підземелля», де йшлося про створення у Кіровограді рок-клубу. Через деякий час до редакції надійшло

ЗАПЕРЕЧЕННЯ АВТОРОВІ

«Шановна Ніно Даниленко! Черговий раз констатую, що ваш «Диск-Зал» далекий від об'єктивної оцінки подій, які відбуваються не десь за скелями, а можна сказати, під носом. Маю на увазі статтю «Води підземелля», опубліковану 17 жовтня ц. р.

Мені здається, кожен журналіст повинен писати про те, що бачив сам. Ніно, ви були біля магазину «Мелодія», ви чули, що вони, металісти, чогось вимагали? Щось я вас там не помітив. Я було і сказав — учасники деяких рок-груп збиралися обговорити статут рок-клубу з товаришами Алимовим і Третяковим. Тема стадіонарного приміщення для клубу не була головною, як ви хотіли показати!

Після слів про металістів, котрі чогось вимагали, ідуть дрібні огріхи. Наприклад, «Полі Р» — не рок, а синтез-група.

Півтори години Сергій Алимов розказував присутнім казочки, і ви, Ніно, разом з усіма терпляче їх слухали, а потім почали розпитувати і, очевидно, нічого не зрозуміли, заплуталися, тому в газеті ми прочитали тільки про затоплений підвал, хоча

Всіх членів клубу ви називаєте металістами. Таких лише частина. Та й які то металісти, це так — відгомін моди, що дійшов на периферію (орфографія автора — Ред.).

Подібні статті, де тільки констатуються факти, всім нормальним людям небридли.

Маргарита АТЕВС.
м. Кіровоград.

ВІДПОВІДЬ КОРЕСПОНДЕНТА

На засіданні в Палаці культури імені Компаніїця, про яке йдеться у «Водах підземелля», хлопці, що сиділи поряд зі мною, тихенько забили гвіздок на адресу «Молодого комунар»: «Треба було дати оголошення про наступні збори любителів року на четвертій сторін-

Конфіденс крізь тоноване скло

були теми куди цікавіші. Я маю право про це говорити, бо ми з вами, Ніно, сиділи в одному залі в клубі імені Компаніїця! Як клубі, навіть газетарів багато хто знає в обличчя.

Всіх членів клубу ви називаєте металістами. Таких лише частина. Та й які то металісти, це так — відгомін моди, що дійшов на периферію (орфографія автора — Ред.).

ці, а не на третій. Помітив я його там випадково, а взагалі газети не розгортаю.

Не скажу цього про вас, Маргарито: принаймні «Диск-Зал» ви читаете. Адже ж це не перший ваш лист подібного характеру, чи не так? Ваша реакція на замітку про секретаря міськомуні ЛКСМУ Сергія Алимова, що вам відомі куди цікавіші речі, що ви, нарешті,

Та, як і згаданий мій співрозмовник, ви розгортаєте газету, очевидно, не щоразу. Інакше, гадаю, запам'ятали б, що положивши анонсу «Кому подобається рок...» у номері за 24 вересня була якраз про те, що рок-групи (не «де-які», як ви пишете, а по-іменню) збиралися і обговорювали статут майбутнього клубу. Отже, у «Водах підземелля», це повторювати було вже не обов'язково, тим більше, що тут містилося посилення на об'єкт — номер газети, назва... Боюсь, що

і «Води підземелля» ви тільки похачем побігли. Бо ж там не тільки про підвал говорилося. Щоб усе нагадати, треба третини статті переказувати: про дискусію навколо рок-студії, ради клубу, внесків... Ви наголошували, що вам нудно було слухати «казочки» другого секретаря міськомуні ЛКСМУ Сергія Алимова, що вам відомі куди цікавіші речі, що ви, нарешті,

знаєте журналіста в обличчя. Так чому ж не виступили і прямо не сказали, що, мовляв, дена розмова безпредметна, треба говорити про інше. Чом не підійшли до мене на конфіденційну бесіду? Може, вона б і похваляла констатизму, за вашими словами, статтю. А то, бачте, тепер у нас виходить розмова ніби крізь тоноване дзеркальне скло в «Жигулях», що «дає зображення» лише в один бік. Той, хто в машині, бачить перехожих, а вони його ні.

Втім, вам так, мабуть, зручніше. Із «задзеркалля», очевидно, безпечніше пускати стріли і в газету, і в своє місто. Якщо ви вважаєте Кіровоград периферією, то можна подумати, що десь далеко від нас є і центр. А в якому розумінні центр — в географічному чи іншому? Відомі центри світової моди на одяг (Париж), футболу (Ріо-де-Жанейро), дрезної архітектури (Рим, Афіни)... А як же з музикою?

«Бітлз», скажімо, були з Ліверпуля, а він, коли

глянути на карту — околиця з околиць. Сам на краю Англії, Англія — на краю Європи... Де є ті еталонні металісти (раз уже місцеві, на вашу думку, другосортні), на яких можна орієнтуватися, підбираючи термін до тих чи інших прихильників року? І чи займатиме нинішня музика завтра те місце в умах і серцях, яке займає сьогодні? Інше покоління — інші захоплення, то закономірно. Але: музичний стиль зміниться, а клуб залишиться, якщо його таки збудують.

До речі, із задозволенням послухала б про вашу участь у його обладнанні — все ж людина ви, судячи з листа, небайдужа до цієї справи, компетентна. Та боюсь, що це я забагато хочу — ви ж і в першому, і в другому листі свої домашні адреси не залишили. Може, ви... як би це делікатніше сказати... й не зовсім Маргарита, на зразок того, як ваші знайомі — не зовсім металісти?

Н. ДАНИЛЕНКО.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Лауреатом щорічного зичу освіти. У складі конкурсу стала київська група «Міраж», що виступає у стилі «нової хвилі». Текст, Микола Павлов —

РОЗПОВІДЬ НА ВАШЕ ПРОХАННЯ

Лауреати «Золотого камертона»

Нові імена на радянській естраді допомагають відкрити різні фестивалі та конкурси. Серед них — конкурс молодих виконавців популярної музики «Золотий камертон», організований газетою «Комсомольская правда» та фірмою грамзапису «Мелодія».

Починала група 1978 року з виступу в телепередачі «Веселі потки». Колектив був організований при Будинку піонерів, склад його не мінявся з дня утворення. Назву, яку ансамбль має нині, вибрали пізніше, коли хлопці після армії зайнялися піснями всерйоз.

Всі учасники мають му-

клавішник, Володимир Назаренко — вокаліст, Віталій Данилов — гітарист. Два роки тому в групу прийшла солістка Наташа Поривай. Вона наймолодша учасниця колективу, їй всього 14 років.

«Міраж» готується до гастролей по країні, до запису першого диска.

Д. ТКАЧЕНКО.

Дипломанти відомі

ПІДСУМКИ ТРАДИЦІЙНОГО КОНКУРСУ ВОКАЛЬНО-ІНСТРУМЕНТАЛЬНИХ АНСАМБЛІВ ПРОФТЕХУЧИЛИЩ КІРОВОГРАДСЬКОЇ «ЮНІСТЬ МОЯ, КОМСОМОЛ»

Другий рік підряд найвищу оцінку журі отримувє ВІА Голосанівського СПТУ № 38. Учасники ансамблю разом із танцювальною групою показали інсценізацію пісень «Прощальна» та «За фзбричної заставой». Сподобався публіці юний соліст третьокласник Олег Виноградов.

Диплом першого ступеня одержав ВІА Кірово-

градського СПТУ № 4 (керівник В. Брага). Дипломом другого ступеня вручено колективом кіровоградських СПТУ № 2 (керівник В. Гагарін), СПТУ № 13 (керівник А. Смирнов), Чорвоукраїнського СПТУ № 40 (керівник П. Олійник). Третє місце розділили ВІА кіровоградських СПТУ № 8 (керівник В. Коліченко), СПТУ № 18 (керівник В. Чуб), СПТУ № 14 (ке-

рівник Л. Тениченко), Олександрійського СПТУ № 7 (керівник В. Волошин).

Спеціальними призами обласного управління профтехосвіти нагороджені вокально-інструментальні ансамблі: Олександрійського СПТУ № 31 — за краще виконання пісень «Во - патріотичної пісні»; Кіровоградського СПТУ № 6 за комсомольську пісню; Дмитрівського СПТУ № 39 (Знам'янський район) — за українську пісню; Олександрійського СПТУ № 33 — за кращий сценічний наміст.

Вперше виступали на конкурсі ВІА Маловисіньського СПТУ № 16 (керівник Н. Нестеренко) і Олександрійського СПТУ № 17 (керівник В. Веронів).

Л. ШАТНА.

ФОРТУНА

Музина О. ОСАДЧОГО. Вірші М. ТНАЧА

Радію в житті чи плачу —
Я вірю в свою удачу,
Бо щастя у тім я бачу,
Що чую під серцем пісні.
У тому краю, де мати
Навчила мене співати,
У тій стороні, у тій далі
Фортуна всімхнула мене.

ПРИСПІВ:

Фортуна — чари в саду,
Фортуна — ніч на меду,
Фортуна — світ переїду,

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

А в рідному краї я щастя знайду.

Фортуна — пісня доріг,
Фортуна — рідний поріг,
Фортуна — посмішка юна,
Піснями сія Фортуна моя.

Вклонюся в гаю каліні,
Нап'юся роси в долині,
Свій голос пошлю вершині,
Поліну за вищу гряди.

І високо там у горах,
При місяці і при зорях
Край світа піду, цвіт-руту знайду,
Фортуні подяку складу.

ПРИСПІВ.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

БН 03464.

НАША АДРЕСА:
316050 МПС.
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Індекс 61103.

Обсяг 0,6 друк. арк.

Зам. № 618.

Тираж 60 200.

Телефони: редактора — 2-54-26; заступника редактора — 2-53-22; відповідального секретаря — 2-55-65; підлітків: комуністичного виховання — 4-66-79, 4-64-21; комсомольського життя та економіки — 2-53-94; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-82; фотолaboratorії — 4-64-21; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.